

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Mūsų gyvenimo dalis

Nūdienos kultūra per reklamą ir žiniasklaidą dieną naktį kala mums į galvą naują „evangeliją“ – venk skausmo, ieškok malonumų. Tačiau pamirštamasis vienas dalykas: nėra veiksmingesnės priemonės tapti nelaimingam, kaip taikyti šį elgesio principą.

Kančia yra mūsų gyvenimo dalis. Noras ją visiškai pašalinti reiškia paties gyvenimo neigimą. Atmesti kančią – tolygu atmesti viską, ką gyvenimas duoda gero ir gražaus. „Kas išsaugo gyvybę, praras ją, o kas praranda gyvybę dėl manęs, atras ją“, – sakė Jėzus. Malonumas yra puikus dalykas ir taip pat mūsų gyvenimo dalis. Jei nebūtų malonumo, negalėtume jo suteikti kitam ir taip parodyti, kad jį mylime.

Tad kaip elgtis kančios akivaizdoje? Vengdami net menkiausios kančios save dažnai pasmerkiame daug didesniems kentėjimams. Štai tėvai norėjo, kad vaikas taptų architektu, o jis tapo vairuotoju, vedė ne tą, išvyko gyventi į miestą A, o ne į miestą B. Atmesdami kitokių vaiko pasirinkimą, tėvai save pasmerkia daugybei kankinimosi metų. Priimdami kentėjimus, kuriuos „siūlo“ gyvenimas ir leidžia Dievas, mes tik tobulėsime, apsivalysime nuo pagiežos ir neapykantos. Nėra gyvenimo be kančios, skausmo, kovos. Taip bus Rojuje, bet ne žemėje. Tad drąsiai imkime savo kasdienį kryžių ir dar padėkokime Dievui, kad jį nešdami keičiamės, daromės tolerantiškesni, pakantesni, geresni.

Kad ir kaip būtume viską suplanavę, vis tiek pasitaiko situacijų, kurių nepajėgiame suvaldyti, nutinka daug įvykių, priešingų mūsų nu-

matymams, viltims, troškimams, ir esame priversti juos priimti. Jei tikime, kad Dievas viską gali pakreipti į gera, kas mums nutinka, Jis taip ir padarys: „Tebūna tau, kaip įtikėjai,“ – tarė Jėzus šimtininkui. Gera pakreipti į gera gali visi, o bloga pakreipti į gera gali tik Dievas savo visagalybe, meile, išmintimi. Šventasis Raštas mus kviečia į tokį pasitikėjimą: „Viskas išeina į gera mylintiems Dievą“ (Rom.8,28). Įsisaugonime vieną dalyką: kai patiriame kančią, nėra didesnės blogybės, kaip tą kančią atmesti. Kančia sukelia mumyse maištą, pagiežą, atmetimą, mes tarsi užkietėjame ir tuo tik padidiname kančią. Kai ją priimame, sutinkame su ja, ji tampa ne tokia skausminga. „Rami kančia nėra kančia, – sakė Arso klebonas.

Sutikdami su kančia, mes atrandame stiprybę. Dievas yra ištikimas ir visada duoda jėgų, kad kasdien galėtume pakelti visus gyvenimo sunkumus. Ir priešingai, mes negauname iš Dievo malonės pakelti kančias, kurias patys užsitarnaujame, nes tikras blogis glūdi ne kančioje, kiek kančios baimėje. Tik ramiai priimta kančia padeda augti, ugdo, grynina, moko nesavanaudiškai mylėti, daro romius, nuolankius, užjaučiančius artimą. Tad blogiausia kančia yra tariama kančia, kuri užplūsta vaizduotę ir atveda į klaidingą nuostatą. Susidurdami su „dienos ir kitros našta“, nekeiksnokime jos, bet gyvenkime tuo, kas vyksta, nuoširdžiai priimkime gyvenimą ir svajokime apie tokį, kuris gali būti kitoks.

Adelija

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas kun. teol. lic.

Vytautas Grigaravičius

Negeisi (...) bet ko, kas priklauso tavo artimui (Iš 20,17). Netrokši savo artimo namų ar jo lauko, ar jo vergo bei vergės, ar jo jaučio bei asilo, ar bet ko, kas priklauso tavo artimui (Išt 5,21). (...) kur tavo lobis, ten ir tavo širdis (Mt 6,21).

Dešimtas Dievo įsakymas pratęsia ir papildoma devintąjį įsakymą, susijusį su kūno geismais. Dešimtas įsakymas draudžia geisti svetimo turto, nes iš to kyla septintuoju įsakymu draudžiama vagystė, plėšikavimas, sukčiavimas.

Materialinės gėrybės yra mums būtinos. Be jų negalime nė vienos dienos praleisti, nes materialūs dalykai:

- tenkina mūsų kūno poreikius, teikia malonumo;
- teikia galimybę sušelpiti artimą ir tuo parodyti jam meilę;
- sudaro sąlygas daugiau dėmesio skirti savo dvasios ugdymui.

Justiniai norai verčia mus geisti malonių dalykų, kurių neturime, pvz., valgyti, kai esame alkani, sušilti, kai esame sušalę. Savaimė tokie norai yra geri, kas kita, kai jie būna nesaikingi ir verčia mus neteisėtai geisti to, kas yra svetima ir priklauso ne mums, o kitiems.

Dešimtas įsakymas primena, jog reikia išrauti pavydą iš savo širdies: „Iš vidaus, iš žmonių širdies išeina pikti sumanymai, paleistuvystės, vagystės, žmogžudystės, sveti-

Dešimtas įsakymas: Negeisk svetimo turto

mavimai, godumas, suktybės, klasta, begėdystės, pavydas, šmeižtai, puikybė, neišmanymanos. Visos tos blogybės išeina iš vidaus ir surteršia žmogų“ (Mk 7,21-23).

Materialios gėrybės yra Dievo dovana. Tačiau kartais žmogus ne dalijasi jomis su kitais, o pats tampa turto vergu. Tokiu atveju tos gėrybės ir jų teikiami malonumai:

- patys tampa mūsų tikslu ir kliūtimi kelyje pas Dievą;
- skatina savimeilę ir egoizmą, svarbiausius daro mus ir mums malonius, patogius dalykus, paverčia juos mūsų stabais;
- stabdo mūsų dvasios augimą, atimdami dvasinę laisvę ir aptemdymai protą;
- nepatenkina mūsų gėrio troškimo, nes jie laikini, o mes – amžini; pagunda daug žada, bet visada apvilia.

Dešimtas Dievo įsakymas draudžia gobšumą ir besaikį norą turėti žemiškų gėrybių; draudžia nežabotą godumą, kylantį iš nepasotinamos aistros turtams ir jų teikiama galybei; pagaliau draudžia troškimą neteisėtai elgtis ir taip padaryti žalos artimo žemiškoms gėrybėms. Šiam įsakymui nenusizengiama, jei artimui priklausančių dalykų trokštama įsigyti teisėtomis priemonėmis.

Pavydas yra viena iš didžiųjų ydų. Tai liūdesys, kilęs dėl kito žmogaus turimo turto, ir besaikis troškimas - net ir neteisėtomis priemonėmis - jį pasisavinti. Kai iš pavydo trokštama artimui didelio blogio, padaroma sunki nuodėmė. Pavydas atmeta meilę, dažniausiai

jis kyla iš puikybės, todėl kiekvienas krikščionis turi stengtis būti nusizėmęs ir trokšti kitam gero.

Jėzus liepia savo mokiniams branginti Jį labiau už visus ir viską, ragina juos dėl Jo ir dėl Evangelijos atsisądėti „visos savo nuosavybės“ (Lk 14,33). Prieš pat savo kančią Jis kaip pavyzdį jiems nurodė vargšę Jeruzalės našlę, kuri iš savo neturto atidavė viską, ką turėjo pragyvenimui. Norint įeiti į Dangaus karalystę, būtina laikytis reikalavimo neprisiršti prie turtų.

„Palaiminti, turintys vargdienio dvasią“ (Mt 5,3). Jėzus giria vargdienių džiaugsmą, nes jų jau yra Dievo karalystė. Jėzus apgailėtauja, kad turtuoliai savo paguodą randa turtų pertekliuje (Lk 6,24). „Išdidusis vaikosi žemiškos galybės, tuo tarpu turintis vargdienio dvasią ieško Dangaus karalystės.

Tikros laimės troškimas išlaisvina žmogų iš besaikio prisirišimo prie šio pasaulio gėrybių, kad tą troškimą patenkintų Dievo regėjimas ir palaima. Kad krikščionys regėtų Dievą, jie privalo numarinti savo geismus ir, Dievo malonės padedami, nugalėti malonumų viliones.

Mes žinome, kad dažnai žmogų užplūsta negeros mintys, pojūčiai, geismai. Tačiau tai yra tik pagunda, kadangi jie ne visada priklauso nuo mūsų, o nuodėmė tai tampa tik su tuo sutikus laisva valia. Be Dievo pagalbos mes neįveiksime velnio, tad melksimės, nes tik malda mums gali padėti įveikti pagundas ir pa-keisti save.

Birutei Vasylienei – ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS APSIREIŠKIMO ŠILUVOJE medalis

Birželio 19 d. Kauno arkivyskupija apdovanojo Kauno Prisiškimo bažnyčios Pastoracinės tarybos narę, Carito vadovę Birutę Vasylienę ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS APSIREIŠKIMO ŠILUVOJE medaliu.

„Kartą kalnais keliaujanti išmintinga moteris šaltinyje rado brangakmenį. Kitą dieną ji sutiko išalkusį keliauninką ir pasidalijo su juo krepšelyje turėtu maistu. Alkanas keleivis pastebėjo išmintingosios moters krepšelyje žibantį brangakmenį, pasigrožėjo ir paprašė jam atiduoti. Išmintingoji moteris nė nesudvejodama atidavė. Džiaugdama šis jam nusišypsojusia sėkme keliauninkas patraukė tolyn. Jis žino-

jo, kad tas brangakmenis užtikrins jam sotų gyvenimą. Tačiau po kelių dienų keliauninkas grįžo atgal, norėdamas susirasti išmintingąją moterį. Radęs atidavė brangų akmenį ir pasakė:

–Aš ėmiau mąstyti. Žinau, koks vertingas šis akmuo, bet gražinu jį tikėdamasis kai ko vertingesnio. Jei galite, pasidalinkite su manimi tuo, kas suteikė jėgų jį atiduoti...“

Miela Birute, nuoširdžiai sveikiname Jus garbingo apdovanojimo proga. Visi, kas Jus pažįsta, patyrė neįkainojamą Jūsų nuoširdumą ir begalinį norą dalytis gėriu su kitais. Esame dėkingi Dievui ir likimui, kad mūsų keliai susijė.

Pastoracinės tarybos vardu Aldona Narušienė

Atgarsiai iš kitų parapijų
Adolfina Daukšienė

Meilės valanda

Meilės valanda – taip pamaldų dalyviai pavadino Eucharistijos puotą, kurią gegužės mėn. 21d. dekanas Vytautas Grigaravičius šventė Jonavos bažnyčioje minint jo klebonavimo metais ir jo iniciatyva įsteigtos Eucharistijos nuolatinės adoracijos koplyčios penktąsias metines.

Džiugus susijaudinimas nuvilnijo visiems, kai jie pamatė savo mylimą kunigą. Jo balsas skambėjo bažnyčios erdvėje ir atsitenkęs į skliautus grįžo į žmonių širdis, praturtindamas jas tyrumu ir nuoširdumu. Juo labiau, kad tos dienos Evangelija pagal Joną buvo parašyta tarsi Jonavos parapijai ir kvietė: „Mylėkite vieni kitus“.

Parapijos gyvenimo atspindžiai
B. Vasylienė

Iškilmingai pašventinta mažoji Kristaus Prisiškimo bažnyčia

Birželio 2 d. Žaliakalnio tikintieji sulaukė dienos, kai po rekonstrukcijos "mažoji bažnytelė" (taip dabar vadinama Aukštaičių g. esanti Kristaus Prisiškimo bažnyčia) iškilmingai pasitiko juos, išore primindama pirmąją išvaizdą, o viduje - naujai pasipuošusi. Dabar ji tapo šviesesnė, nes įrengtas naujas apšvietimas, bus šiltesnė, nes apšiltintos sienos ir pakeisti langai.

Tikintieji tą penktadienio vakarą šventoriuje galėjo susipažinti su parapijoje veikiančių organizacijų veikla, kuri atsispindėjo net 16 stendų.

Šv. Mišios prasidėjo procesija. Ją lydėjo giesmė "Mes ateinam prie altoriaus". Procesijos priekyje pasipuošusios tautiniai rūbais ir su bijūnų žiedais rankose žengė parapijos merginos. Po to ėjo klierikai, kunigai, buvę vikarai, klebonai. Procesiją užbaigė tikinčiuosius laimindamas arkivyskupas S. Tamkevičius SJ, vyskupas J. Ivanauskas bei vyskupas R. Krikščiūnas.

Šv. Mišių pradžioje arkivyskupas pasveikino susirinkusius, palinkėjo Dievo meilės ir Jo malonių. Po to dekanas klebonas, dabar jau teologijos licenciatas kun. V. Grigaravičius pri-

statė pakankamai turiningą šios bažnyčios 78-ųjų metų istoriją (80 metų nuo pamatų pašventinimo).

Pakylėtai ir nuoširdžiai skambėjo vysk. J. Ivanausko homilijos žodžiai, kurie kvietė vienybei tarp savęs ir su Dievu:

– Ši maža, vargana, kukli bažnytelė buvo pastatyta tik šešeriems metams, tačiau, kaip

matote, iki šiol šie namai leidžia patirti labai daug Dievo malonių. Ji parodo, kiek daug gali padaryti Dievo ir žmogaus vienybė. Jei pasitiki Dievu, savo širdyje turi daug meilės ir nuolankumo, tai Dievas niekada neapleis. Tegul ši bažnyčia liudija sužeistų širdžių kartoms begalinę Dievo meilę, tegul ji išguja iš širdžių pyktį, pavydą, blogio išvelgimą. Tegul ji liudija Dievo ir žmogaus vienybę.

Baigiantis šv. Mišioms kurijos kancleris, bašn. t.

lic. A. Grušas perskaitė pašventinimo aktą ir pakvietė arkivyskupą, vyskupus, dekaną, monsinjorus, kanaaninkus ir visus dalyvavusius kunigus pasirašyti.

Po to dekanas padėkojo arkivyskupui, vyskupams, kunigams už šv. Mišių auką ir suteikė žodį Pastoracinės tarybos nariams, kurie ypač dėkojo arkivyskupui už išmintingą sprendimą - 2002 m. šios parapijos klebonu paskirti kun. V. Grigaravičių (šiuos žodžius palydėjo gausūs pritarimo plojimai). Todėl šiandien galime džiaugtis to paskyrimo vaisiais - ne tik atstatyta Tautos šventovė, naujai restauruota šia bažnytelė, bet svarbiausia atsinaujinusia, atjaunėjusia gyvąja Bažnyčia, suburtu aktyvu, kurio veikla atsispindi stenduose.

Pastoracinės tarybos nariai taip pat pasveikino dekaną sėkmingai baigus teologijos mokslų studijas: šios šventės išvakarėse dekanas apgynė magistro, teologijos licenciato di-

[nukelta i 3 psl.](#)

atkelta iš 2 psl.

plominį darbą (ir vėl gausūs plovimai). Jie palinkėjo nesustoti, nepavargti, kantriai, kaip iki šiol, iškešti piktus, tendencingus, nepagrįstus išpuolius. Primindami vyskupo homilijos frazę iš Evangelijos: "Tu Petras - Uola, ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės" (Mt 16,18), pastoracinės tarybos nariai sakė esą įsitikinę, kad jokie pikti kėslai nepajėgs sugriauti Bažnyčios, kol Jos sargyboje budi tokie kunigai, kaip dekanas ir daugelis kitų kunigų, o jiems išmintingai vadovauja tokie vadai, kaip arkivyskupas ir vyskupai.

Po šv. Mišių Angelė Buškevičienė pristatė savo parašytą knygą "Prisikėlimas". Tai Tautos šventovės istorija, liudijanti sunkų, vingiuotą ne tik Bažnyčios kelią, bet ir mūsų tautos likimo vingius.

Kitą dieną, šeštadienį, į rytines 8 valandas šv. Mišias tikintieji rinkosi į mažąją Prisikėlimo bažnytelę. Vakarykščiame susibūrimo, savotiškame šventiniame šurmulyje nesuspėta atidžiau pažvelgti, palyginti, įvertinti. Tačiau šis atėjimas buvo ypatingas - tykus, ramus, smalsiai dairantis į pasikeitusią presbiteriją, sienas. Buvo taip tylu, kad dekanas prieš šv. Mišias iš zakristijos su nerimu žvilgtelėjo: "Nejau niekas neatėjo?" - klausė klausė jo žvilgsnis. Šv. Mišių homilijoje dekanas tęsė vyskupo mintį, kvietė vienybei, santarvei, susitakymui.

12 val. tikintieji vėl rinkosi melstis už mirusius šios parapijos kunigus, tikinčiuosius. Šv. Mišias aukojo prel. S. Vaičiūnas. Kaip Mato Evangelijos Jėzaus kilmės knygoje niekas neužmirštas, kiekvienas prisimintas, taip ir prelatas prisiminė visus tiek mirusius, tiek buvusius gyvus, tiek dabar dirbančius kunigus šioje bažnyčioje. Jis kvietė melstis už visus mirusiuosius, nes jiems galime padėti tik malda, o gyviesiems linkėjo Dievo malonių ir vienybės. Šv. Mišios baigėsi visiems vieningai giedant "Viešpaties angelą".

Šiomis gražiomis iškilmėmis įgavusi naują kvėpavimą miela, jauki Žaliakalnio tikinčiųjų pamėgta bažnytelė atvėrė 79-ąją savo gyvenimo puslapį.

Švč. Kristaus Kūno ir Kraujo šventė parapijoje

Birželio 15 d., 18 val., šv. Mišios prasidėjo neįprastai iškilmingai: šio ketvirtadienio vakarą parapijoje buvo švenčiama Devintinių iškilmė – mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kūno ir Kraujo, Dievo avinėlio, kuris naikina pasaulio nuodėmes, Dievo Sūnaus aukos už žmonijos išganymą šventė.

Vaikų, jaunimo, patarnautojų, vienuolių puošni procesija, skambant giesmei „Mes ateinam prie altoriaus“, iš šventoriaus artinosi link altoriaus. Ją vainikavo dekanas klebonas teol. lic. kun. V. Grigaravičius. Iškilmingumo šv. Mišioms teikė dekanas giedojimas, vieningas choro bei tikinčiųjų pritarimas.

„Per Paskutinąją vakarienę Jėzus mokiniams ir visiems mums parodė tikrąją krikščionišką meilę, kuri pareikalauja kilnumo, kiekvieną kartą kovojant su egoizmu, savimeile, ypač pavydo jausmu. Kristus, kaip gyvoji velykinė auka, atsidavė apaštalams ir mums. Jis padovanojo mums neįkainojamą dovaną, į kurią sudėjo visą save“, – kalbėjo dekanas. Baigdamas homiliją, dekanas kvietė:

– Nuoširdžiai JAM dėkokime...

Po šv. Mišių buvo garbinamas Švč. Sakramentas. Procesija iš Tautos šventovės Višinskio gatveėjo į mažąją bažnyčią. Prie gražiai

įrengtų stalėlių – altorių buvo skaitomos Evangelijos, giedamos giesmės. Paskutinėje stotyje – mažojoje bažnyčioje, vadovaujant dekanui, buvo giedama „Tave, Dieve, garbiname“.

Puikus oras, žmonių geranoriškumas, bendra malda, kylanti į dangų giesmė teikė džiaugsmo, jaudino, gaivino sielą. Rodos, pats Dievas laimino iš dangaus tikinčiuosius, siųsdamas jiems saulės šviesos spindulius.

Nuoširdžiai dėkokime Viešpačiui Jėzui Kristui už begalinę meilę, per kurią Jis pasiliko su mumis Švenčiausiame Sakramente, kad mes, primdami tyra širdimi Jo Kūną ir Kraują, jau čia žemėje galėtume dalyvauti Jo dieviškame gyvenime ir kad per Jo malonę, Jo meilės dėka galėtume išvysti Jo šlovę amžinojo džiaugsmo karalystėje, kur Jis gyvena su Tėvu ir Šventąja Dvasia.

Dalia Starkutė

M. Jakubauskienė

Prasminga kelionė link Šiaurės Lietuvos

Birželio 13 d. klebonas dekanas V. Grigaravičius suorganizavo piligriminę kelionę „Caritas“ moterims į Šiaurės Lietuvą.

Pirmiausia nuvykome į Žagarę – pirmąją dekanato klebonavimo vietą. Ten mus pasitiko Šv. apaštalų Petro ir Povilo bažnyčios klebonas ir Vaikų namų direktorė. Klebonas padovanojo knygutę apie neužmirštamą Žagarės stebuklą mergelę Barborą. Pasimeldę ir apžiūrėję Šv. apaštalų Petro ir Povilo bažnyčią, nuvykome į kitą tuo pačiu vardu tituluotą, tik mažesnę bažnyčią. Ten aplankėme Žagarės mergelės Barbaros kriptą, kur visi kartu sukalbėjome maldą. Klebonas smulkiai papasakojo šių bažnyčių atsiradimo bei gyvenimo istoriją.

Toliau važiuovome į Raktuvės piliakalnį, aplankėme kapines ir ten esančią koplyčią. Ypač nustebino nemažas įvairaus dydžio ir formų kryžių kiekis koplyčioje. Pasirodo, klebono iniciatyva čia laikomi surinkti senoviški kryžiai, kurie mėtėsi kapinėse (jų Žagarės rajone yra devyniolika). Apžiūrėję tvenkinį, grafo Na-

ryškino dvarą, žirgyną, parką, tęsėme kelionę į Joniškį. Iš Joniškio pasukome atgal į antrąją dekanato klebonavimo vietą – Kelmę.

Širdis džiaugėsi gražiomis, santūriai papuoštomis bažnyčiomis, nuostabia architektūra. Tą patį galima pasakyti apie Šiaulių katedrą, Šv. Jurgio bažnyčią. Bažnyčia Lietuvoje gyvuoja, sovietiniai „pragarovartai“ jos nenugalėjo.

Prieš aplankydami Šiaulius užsukome į Kryžių kalną. Kai kurios moterys čia lankėsi pirmą kartą. Jos netuliuotą, tik mažesnę bažnyčią. Ten aplankėme Žagarės mergelės Barbaros kriptą, kur visi kartu sukalbėjome maldą. Klebonas smulkiai papasakojo šių bažnyčių atsiradimo bei gyvenimo istoriją.

Nors Šiluvoje dažnai tenka būti, neaplenkėme Švč. Marijos koplyčios. Tai buvo tikrai sielos atgaiva. Džiugino ir tai, kad po ilgai lauktos vasaros, pagaliau saulė negailėjo šiltų spindulių.

Grįžome puikiai nusiteikusios, dėkodamos Dievui už nuostabią dieną, o dekanui – už galimybę patirti džiaugsmą regint spindinčius, gražiai prižiūrėtus Viešpaties namus.

R. Balandienė,
J. Starkienė

Pirmosios Komunijos šventė

Pirmoji Komunija. Kas tai? Kodėl mums jos reikia? Tai gana retoriški klausimai, į kuriuos kiekvienas – tiek suaugęs, tiek vaikas – bando ieškoti atsakymo savyje, Bažnyčioje....

Gegužės 28 d. mūsų vaikai priėmė Pirmąją Komuniją. Tai buvo ilgai laukta diena, kuriai ruošiasi beveik visus mokslo metus. Kiekvieną sekmadienį vaikai, kai kurie su tėveliais ar močiutėmis, ateidavo į Bažnyčią. Čia juos pasitikdavo linksma, guvi ir energinga Prisikėlimo Bažnyčios katechetė ses. Irena. Išklause sekmadieniais vaikų šv. Mišias, Šv. Rašto skaitinius ir pamokslą, vaikai su ses. Irena skubėdavo į pamokėles, kuriuose daug sužinodavo apie tikėjimo tiesas, Dievo įsakymus, kodėl mes turime laikytis jų....

Ses. Irena pamokėlėse stengėsi padėti pažinti Jėzų, mokytis priimti per Sakramentus Dievo teikiamas malones. Tėveliai taip pat neatsilikdavo nuo savo atžalėlių: dalyvaudavo tėvelių užsiėmimuose. Čia jie kalbėdavo, diskutuodavo, dalydavosi savo patirtimi, tarsi prateddami šv. Mišiose pradėtą Evangelijos temą.

Ir štai atėjo ilgai laukta Atgailos (Susitaikymo) sakramento diena. Tai buvo ketvirtadienio popietė. Susirinkę Bažnyčion vaikai kartu su mokytoja nuskubėjo į klasę rašyti savo giliausių troškimų, kurie įvairiaspalvių žie-

delių pavidalu papuošė Troškimų medį. Tuo metu mamos, tėčiai ir močiutės Bažnyčioje meldėsi už savo vaikus, galvojo apie juos....

Pagaliau kaip žirniukai pabiro vaikai. Visų jų akys žibėjo, buvo matyti, kaip jie tryško džiaugsmu, išlaikę testą ir nuoširdžiai pasikalbėję su kunigu, kuris maloniai leido jiems eiti Pirmosios išpažinties. Tai buvo dar vienas išbandymas vaikams: juk yra labai sunku prisipažinti klydus, padarius ką nors neleistino, susipykus su artimu žmogumi... Kiekvienas galvojo, kokias nuodėmes padaręs, kurias iš jų labai svarbu paminėti, kiek ir kaip dažnai jas yra padaręs. Ypač sunku paties jauniausiems, kai jie dar nelabai supranta, kad priešgyniavimas mamai ar tėčiui taip pat yra nuodėmė, bet palaiapsniui jie tai supras, atras, kas yra tiesa. Jie dar tik pradėjo žengti pirmus žingsnelius Jėzaus Kristaus keliu į Dievo Karalystę.

Mums, vaikų tėvams, buvo labai gera žinoti, kad Atgailos sakramente jie gauna iš Dievo gailestingumą, jiems padarytų nusižengimų dovanojimą ir drauge yra sutaikinami su Bažnyčia, kurią sužeidė savo nuodėmėmis ir kuri savo meile bei maldomis padeda jiems atsiversti. Viskas praėjo sklandžiai, vaikai liko laimingi ir patenkinti atlikę pirmąją savo išpažintį.

Dekanas klebonas kun. V. Grigaravičius padėkojo tėveliams, seneliams ir vaikams už tai, kad buvo kartu labai svarbiu vaikams momentu ir palinkėjo ramaus laukimo. Jaudinosi ir vaikai, ir tėvai, ir mokytojai, visi su nekantrumu ėmė laukti sekmadienio – Pirmosios Komunijos dienos.

Atėjo sekmadienis, pavasario saulė skaisčiai suspingo danguje, tarsi visam pasauliui skelbdama džiugią naujieną – šiandien mūsų vaikai eis priimti Pirmąją Komuniją!

Šis rytas visiems mums buvo ypatingas – tėveliai susijaudinę, vaikai džiūgauja...

Prieš sekmadienines vaikų Mišias visi susirinkome prie Bažnyčios pagrindinių durų. Vaikai kar-

*“Viešpatie,
esu Tavo vaikas, myliu Tave, noriu Tave
Pažinti ir visada su Tavimi bendrauti.
Padėk man Tave mylėti, stiprink mano
Tikėjimą, leisk turėti viltį, kad kada
nors Pamatysiu Tave danguje.”*

tu su tėvais buvo pasveikinti ir palaiminti mūsų vikaro kun. Juliaus Grigonio. Jo pasakyti žodžiai krito mums giliai širdin. Visi kartu pajudėjome link altoriaus. Čia tėvai laimino savo vaikus, kartu su kunigu tardami prasmingus žodžius: „Kuris vaikams įsakei savo tėvus gerbti ir šio įsakymo besilaikantiems pažadėjai savo palaiminimą, teikis palaiminti mylimą sūnų (dukra), apsaugoti nuo kūno ir sielos pavojų bei nuvesti į amžinąjį dangaus laimę. Amen. Tepalaimina tave Dievas, ir aš tave laiminu vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios“.

Prasidėjus šv. Mišių žodžio liturgijai, Šv. Rašto skaitinius skaitė Agnė ir Justinas. Visi susirinkusieji nuščiuve klausėsi Sakralinės muzikos mokyklos mergaičių giedamos psalmės. Joms pritarė Petrašiūnų jaunimas – mūsų šventės svečiai.

Bendruomeninę maldą skaitė Agnė kartu su Justinu. Vėliau tuščią molinį indą, simboliuojantį mūsų vaikučių širdes, nešė Ieva. Vainius su Egle nešė Troškimų medį, kurio „žieduose“ surašyti visų vaikų troškimai. Justino tėveliai nešė duoną ir vynuoges – šventinei agapei skirtas atnašas. Šv. Mišių atnašas nešė Kotrynos ir Mindaugo tėveliai. Atnašų komentarą skaitė parapijos katechetė ses. Irena. Visuotinę maldą prieš Komuniją skaitė Gediminas, o maldą po Komunijos – Simona ir Justinas. Šlovintojų grupė iš Petrašiūnų parapijos giedojo Dievą šlovinančias giesmes.

Vaikai su dideliu jauduliu priėmė Pirmąją Komuniją. Akyse žibėjo nuostaba, kai kuriems tėveliams ir močiutėms sužibo ašarėlė – Kristus atėjo į vaikų širdes.

Šv. Mišių homiliją skaitė ir šv. Mišias aukojo vikaras kun. Julius Grigonis. Jis pabrėžė, kad Dievas – tai tyra meilė: mylėkite ir būsite mylimi.

Pasibaigus šv. Mišioms, visi vaikai buvo pakviesti bendrai nuotraukai prie altoriaus. Vaikai su tėvais, krikšto tėvais ir svečiais buvo pakviesti į Kristaus Prisikėlimo Bažnyčios konferencijų salę, kur iškilmingai įteikti Pirmosios Komunijos pažymėjimai.

Tėvai, tarė padėkos žodžius bažnyčios dekanui klebonui kun. V. Grigaravičiui, vikarui kun. J. Grigonui bei mokytojams katechetams už jų atliktą labai svarbų darbą – vaikų paruošimą Pirmajai komunijai.

Po sveikinimų vyko šventinė agapė, kurioje visus susirinkusius linksmino mokytojos katechetės ses. Irenos Sutvirtinimui paruošti studentai. Linksminosi visi, nes tai buvo nuostabi diena.

Nuoširdus dėkui visiems suteikusiems mums ir mūsų vaikams Dievo malonę.

Kviečiame

Liepos 15 d. (šeštadienį), 18 val., Kauno Paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Žemaičių g. 31a) vyks **EUCCHARISTINĖS IŠGYDYMO PAMALDOS** su visame pasaulyje garsiais ses. Briegė McKenna OSC ir kun. Kevin Scallon CM

VEDANČIŲJŲ PRISTATYMAS

Ses. Briegė McKenna OSC gimė Airijoje. Būdama penkiolikos metų įstojo į šv. Klaros seserų vienuoliją. Atvykusi į JAV mokytojauti susirgo reumatoidiniu artritu. 24 metų švenčiant Eucharistiją patyrė stebuklingą išgydymą. Vėliau maldos metu gavo gydymo dovaną. 1974 m. maldoje suvokė Viešpaties kvietimą tarnauti kunigams. Šiuo metu ji yra plačiai žinoma pasaulyje, įvairiose šalyse vyskupų kviečiama vesti rekolekcijas bei konferencijas kunigams. Ji yra išleidusi knygą „Stebuklai tikrai vyksta“, kuri išversta į daugelį kalbų (šią knygą bus galima įsigyti ir lietuvių kalba). Nuo 1985 m. bendradarbiauja kartu su kun. Kevin Scallon CM.

Kun. Kevin Scallon CM gimė Airijoje, priklauso šv. Vincento bendruomenei. 1961 m. išventintas kunigu 3 metus dirbo Anglijoje, po to 6 metus Nigerijoje. 1970 m. baigęs Amerikos katalikų universitetą buvo paskirtas Dublino Visų Šventųjų kunigų seminarijos dvasios tėvu. 1976 m. tėvas Kevin Scallon pradėjo vesti mėnesio trukmės kunigystės dvasinio atnaujinimo rekolekcijas. 1982 m. jis buvo paskirtas atsakingu už misijas šv. Vincento bendruomenėje, o nuo 1985 m. pradėjo bendradarbiauti su ses. Briegė McKenna OSC.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37)229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis